

най-често човек в ранна възраст много иска без да измърва сили. Че както цветето цъфти за да прецъфти, ябълката за-вжрзва за да я обере грижлив стопанин, нивата озрява за да бжде пожната — и човек се ражда за да създаде поколение и добри дела. И след това без тривжления да чака тъмноликата сянка на смърта. Защото смърта не е освен начало на един по свършен живот.

Младият, буйният, купнеющият е чужд на такива мисли. Защото той има още цел в живота и желае, чувствува нужда да живее. Той има цел да изпълни: да продължи род. Ало преминалия човек нема тия купнежи, нема какво да гони. Той е постигнал всичко, що можал и сега като уморен човек, чака нощта да заспи . . . Той изпълнелия своя дълг стопанин чака край без бури.

Такива мисли извикваше нощта в душата на двамата приятели и те погълнати в тях дълго пушеха, мълчаха и гледаха небето. И усетили, че в душата им се развиделява, както взе да се разсхва на изток — те станаха, сбогуваха се и се прибраха, с топлата надежда, че по свадбата на Добрияна ще се повеселят както само те двамата знаеха да се радват на живота.

IX.

До като женат житата все наляга умора младите жетварки; ала додели реда на овеса — по цяла нощ ще се задяват.

— Хайбити овес женало, хайбити либе либило, — си казваха жетварките, кога дойде ред на овеса.

И гайдаря си знае, че до като трае жетва на овеса — нема сжн

Случили се някога гайдаря да му се приспи — ей че почват да го орат. Хванат го две за ржце и две за крака и го залюшкат като дете в люлка.

— Ще свиря, мари, ще свиря! — обещаваха гайдаря, — само ме оставете.

И чак тогава палавите жетварки оставяха гайдаря и вито хоро завиват.

Тогаз гайдаря сякаш от оранта подмладен, прегжрне гайда писана и почва с нови сили да пее.

Заситни ли гайдата — хорото лудо захваща.